

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.531 van 4 oktober 2018
in de zaak A. 225.556/XIV-37.765**

In zake: Ronny VAN PEE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Siegfried De Mulder
kantoor houdend te 1730 Asse
Stationsstraat 35, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5401 WOKRA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 juni 2018, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het Politiecollege WOKRA van 31/05/2018 [...] houdende de oplegging en kennisgeving van een lichte tuchtstraf, met name een blaam”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Siegfried De Mulder, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is commissaris van politie bij de politiezone Wezembeek-Oppem/Kraainem (PZ 5401).

3.2. Op 19 april 2018 beslist het politiecollege om een inleidend verslag op te stellen met daarin een voorstel om verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

3.3. Na verzoeker te hebben gehoord en kennis te hebben genomen van zijn verweerschrift, beslist het politiecollege op 31 mei 2018 tot het opleggen van de lichte tuchtstraf van de blaam.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Uiteenzetting

5. Onder het kopje “2. Het schorsingsverzoek” wijst verzoeker erop dat hij momenteel is betrokken in een procedure “voor het verkrijgen van een directiebrevet, waarmee hij zou in aanmerking komen voor de functie van korpschef”. In die selectieprocedure heeft verzoeker reeds een positieve kennisproef afgelegd, “waarbij de oplegging van een blaam ernstige negatieve gevolgen zal hebben voor het resultaat van deze procedure”. Zo is volgens verzoeker een van de kernvoorwaarden dat de kandidaten voor het directiebrevet die voor een jury dienen te verschijnen, geen (zware) tuchtsancties opgelegd werden, waarbij ook de jury met de kandidaat diens loopbaan zal overlopen, diens evaluaties en diens “actuele problemen”. Het spreekt volgens verzoeker voor zich dat zelfs een lichte tuchtsanctie zijn kansen op selectie voor de verdere opleiding tot korpschef negatief zal beïnvloeden. Verzoeker wijst er ook op dat hij reeds in de loop van oktober 2018 moet verschijnen voor een evaluatiejury en er niet kan van worden uitgegaan dat de vernietigingsprocedure tegen dan zal zijn doorlopen. Voorts wijst hij tevens naar de middelen die als ernstige middelen de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* verantwoorden.

Ter terechtzitting haalt verzoekers raadsman nog diens leeftijd aan ter staving van de nood aan een spoedige uitspraak in het licht van de procedure voor het verkrijgen van een directiebrevet.

Beoordeling

6. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat* 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat* 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. De bestreden beslissing is een aan verzoeker opgelegde blaam. Uit artikel 4, 2° van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ blijkt dat de blaam de op één na lichtste tuchtstraf is.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker thans als kandidaat deelneemt aan de selectieprocedure betreffende de toelating tot de promotieopleiding tot het behalen van het directiebrevet (hierna: promotieopleiding HCP), zoals nader bepaald in het koninklijk besluit van 12 oktober 2006 ‘tot bepaling van het directiebrevet dat vereist is voor de bevordering tot de graad van hoofdcommissaris van politie’. Het betreft de selectie en de opleiding tot het behalen van het directiebrevet bedoeld in artikel 32 van de wet van 22 oktober 2002 ‘houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten’, dat een van de voorwaarden vormt om op grond van artikel 33 van die wet, in de graad van hoofdcommissaris van politie te kunnen worden bevorderd. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat hij thans is geslaagd voor de kennisproef, zijnde één van de in artikel 5 van het voornoemde koninklijk besluit van 12 oktober 2006 bepaalde toelatingsvoorwaarden tot de promotieopleiding HCP. Om te worden toegelaten tot die promotieopleiding HCP moet hij voorts door de jury geschikt zijn bevonden op grond van die kennisproef, het onderzoek van de professionele vaardigheden, het resultaat van de proeven tot meting van de potentialiteit en de vaardigheid inzake management en het interview (artikel 5 van het koninklijk besluit van 12 oktober 2006), waarbij de jury gedurende het interview de drie eerstgenoemde elementen beoordeelt (artikel 23, eerste lid, van het koninklijk besluit van 12 oktober 2006).

Op zich belet een lichte tuchtsanctie derhalve niet de (verdere) kans op selectie van verzoeker voor het toelaten tot de promotieopleiding HCP. Het komt aan verzoeker toe ter zake concrete elementen aan te brengen. Te dezen betoogt hij dat de blaam ernstige negatieve gevolgen zal hebben, in essentie doordat ze de evaluatie door de jury van zijn loopbaan en waarden negatief zal beïnvloeden.

Zelfs zo wordt aangenomen dat de opgelegde lichte tuchtstraf een invloed kan hebben bij de beoordeling door de jury van het al dan niet geschikt zijn van verzoeker om te worden toegelaten tot de promotieopleiding HCP, neemt dat gegeven hoe dan ook niet weg dat verzoeker helemaal niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij, in het licht van de nog te nemen stappen en proeven waarvoor hij in de selectieprocedure nog dient te slagen, thans ongeschikt zou worden verklaard omwille van die tuchtstraf. De enkele bewering dat de lichte tuchtsanctie zijn kans op selectie negatief zal beïnvloeden volstaat derhalve in het licht van de hiervoor geschetste selectieprocedure niet. In voorkomend geval zou hij overigens een jurybeslissing waarbij hij omwille van de oplegde blaam ongeschikt wordt verklaard en niet wordt toegelaten tot de promotieopleiding HCP, in beginsel kunnen bestrijden. De vrees van verzoeker komt de Raad van State in deze stand van het geding dan ook als voorbarig voor te meer omdat hij eraan lijkt voorbij te gaan dat luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing kan worden aanhangig gemaakt “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, in een enig verzoekschrift samen met de nietigverklaring.

In de mate dat verzoeker ter adstructie van het spoedeisend karakter van zijn vordering ook nog verwijst naar het functieprofiel van korpschef, is dat profiel te dezen duidelijk nog niet aan de orde: in het licht van het bepaalde in artikel 33 van de voornoemde wet van 26 april 2002, bevindt verzoeker zich thans nog maar in de fase van de selectie en de toelating tot het volgen van de promotieopleiding HCP.

In zoverre verzoeker voorts ter adstructie van het spoedeisend karakter van de vordering, refereert aan de ernst van de door hem aangevoerde middelen, wijst de Raad van State erop dat de ernst van een middel op zich de spoedeisendheid van de vordering niet aantoonst. De gegrondheid - minstens de ernst - van de middelen en de spoedeisendheid zijn afzonderlijke voorwaarden.

Met nieuwe argumenten die door verzoeker voor het eerst ter terechtzitting worden bijgebracht, houdt de Raad van State tot slot geen rekening.

8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoonst dat er sprake is van spoedeisendheid.

VI. Conclusie

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Kosten

10. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier oktober tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques